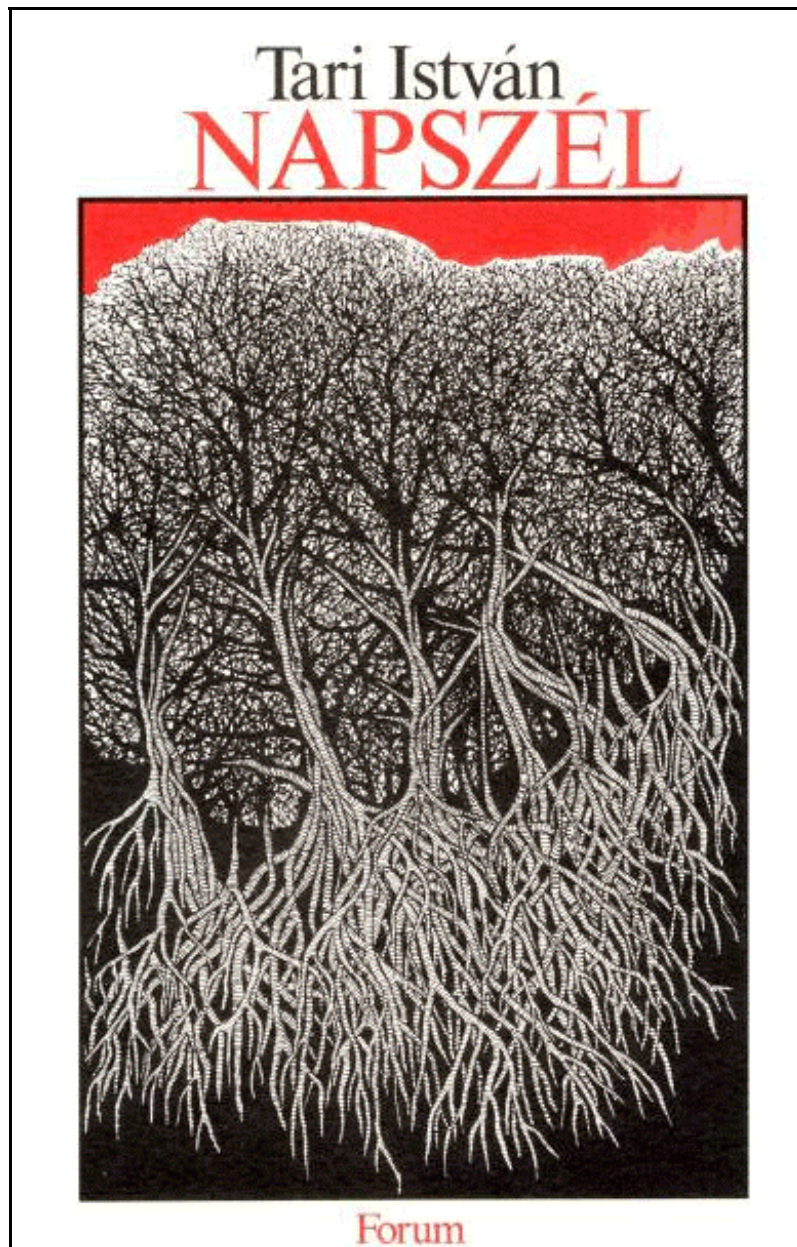

TARI ISTVÁN
NAPSZÉL

Versek

TARTALOM

CSURRAN A CSILLAG

Belep a gőz
Golyót fog
Vesztőhelyünk, Arad
Nézi magát a vétek
Pokolsaras disztichon
Villámló villanella
Sistereg a szülőföld zsiradéka
Csurran a csillag
Sokasodnak
Látszatmegoldások kora
Zörgésébe fagy
Nézd a naspolyát!
Több sötétséget!
A rögtönzések óljainál

ÁRAMSZÜNET

Ballada a vérszomjas békéről
Zsírsozbrásként
Áramszünet
Hazát kimarni
Hova?
Melegít az undor
A reménység előcsahosaként
Gomolygó füst vattacsomóival
Tél végi csurgás
Szórt válogattunk

KEREPELVE

Nagyra nőnének
Porol
Torkolattűz
Lapos
Kiterülnek a minták
Előttünk a múlt
Kerepelve
Aranyvesszőből állt
Lilán habzik
Lángolva száll
Ingén átút

A KÖZELÍTŐ NYÁR

A közelítő nyár
Soha ennyi madár
Kezdődhet az aratás
A szabad rablás országában
A romlás oszlop főinél
Zúgasd a szót!
Valakik mindig
Az örömök szála
Kamasz poklok
Mária nevére
Vérebét sétáltató dáma
Angyali hajnal

CSURRAN A CSILLAG

BELEP A GŐZ

Piros abroszon sárga birsalmák -
ez már az ősz;
szétfolyik szürkéskéken, mint a mák -
neszébe dőlsz...

Ne félj a téltől, ha nincs tüzelőd!
Belep a gőz,
a hősködők hörgő hőzöngését
hömpölygető.

Szeszektől földült, cefrés orcával
nyüzsög a fény
tüskéi között, hol leokádott
föld a térkép,

s kacagásunktól élénk az égbolt:
„Visszaadtuk
már nekik azt, ami sohasem volt
az övéké!”

GOLYÓT FOG

Éji órán
dió roppan cipőm alatt:
koponyák falát üti át
ily reccsenés-
sel a golyó.

Börtönömmé
vált a nem létező ország,
otthonomná a bujdosás -
hiányodba
takarózom.

Hiányoddal
takarom le mindazt, amit
elorzott tőlünk e bitang
század: bennem
reng a harang.

Hiányodnak
is golyófogója vagyok -
dió roppan cipőm alatt:
csontot reccsent
csellen gésem.

Hazám ez a
hóhérmunkába fulladó,
hullabűzös rablófészek?
Kicifrázza
az enyészet.

Akit még nem
üldöztek, az honnan tudja,
mi is az otthon, a haza ? -
zúg a rögek
vér-torlasza.

Terepszínű
gúnyát gyárt a vénasszonyok
nyara: katonaszökevény
az ősz - diót
roppant lába.

Éji órán
diót roppant a bujdosás.
Hiányodba megyek haza,
golyót fog a
beszéd fala.

VESZTŐHELYÜNK, ARAD

Kő kövön megmarad!
Vesztőhelyünk, Arad
nem vész el, se a múlt:
csupán átalakult
tetves zsibvásárrá.
Istenünk, ha látná...
Pusztába kiáltott
szavakból az álmok
homokként peregnek.
Rejtegetnek berkek:
betyár sorsunk átka
a besúgó mátká.
Megtöretésünkől
a gyalázat szürcsöl
méregzöld nedveket.
„Változtasd meg neved!”
„Hagyd békén azt, mi volt:
túlélőké a bolt!
Holtaké a szégyen
és az emlékérem.”
Habzik a hideg ser.
„Egyszer él az ember!” -
ha hóhérrel koccint.
Szenny patakzik ott kint,
kő kövön megmarad,
s veszteségnek Arad.

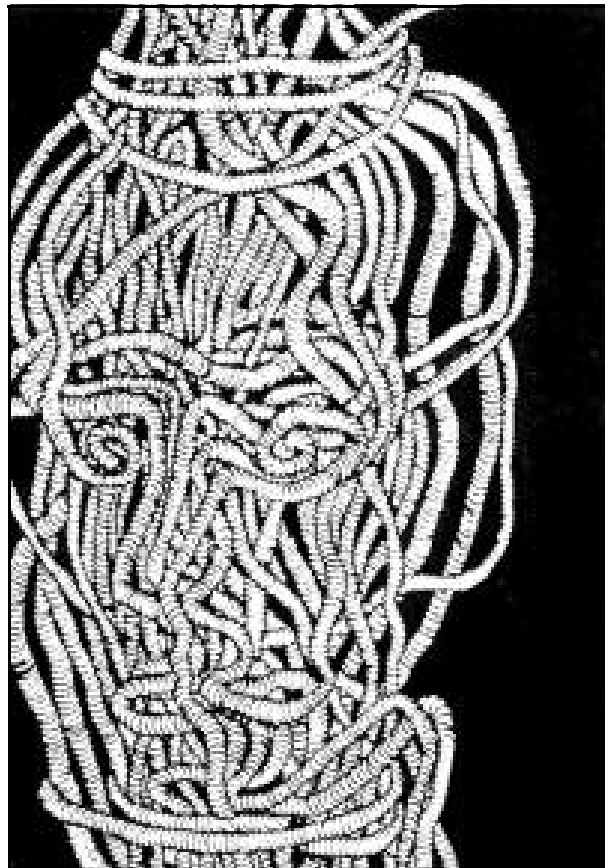
NÉZI MAGÁT A VÉTEK

A disznó körmének enyves tökélyét,
ragadós csontocskáit forgatod
szádban, miközben ízeire szednéd
egy táncoló nő mozgását: halott

levelekkel kacérkodik az udvar
tollázkodó zajában. - Ennyi láb,
szárny verdesés, átvágott gége, tyúkszar,
leforrázott buzgalom, délibáb,

megkopasztott halálfélelem, emlék
kell ó, a magasztos célok meg eszmék
testmelegéhez! Hűvös rohamkések

tükrében bámulja magát a vétek:
kísérik, mint időjárás-jelentés
éles szelét, az oly heves lökések.

POKOLSARAS DISZTICHON

Tollasodó hadigazdagokért áll sorba a ringyó,
cuppog a mámore, mint a pokolsár.
Fröccsen a nyál: egymást feketítik most be a rablók;
reszketeg áldozatán ül a barbár.
Gyűlölet fortyog! A lelkek sátra előtt lobogó szó,
kéjjel ölő, eszelős magatartás.
Némán bomlik az érv, hulláján hemzseg a pondró;
nyúlik a bűn: ragadós lila lekvár.
Véres markú ősz liheg - karmai közt köd az ondó -
bokrok ölébe vesző, buja kalmár.
Egy megszáradt, földbe taposva is életet ontó
magban az én keserű igazam már.

VILLÁMLÓ VILLANELLA

Rosszkedvű a Teremtő:
megduzzadt a háború
fogai közt az emlő.

Vad csattogást teremt Ő!
Túl sok már a kiskorú,
hatalomért esengő,

fegyverével kerengő,
vérmámortól domború,
eszélős főszereplő.

Sűrűsödik a felhő,
mint temetők szomorú
koszorúján a szepő;

mint a fekete kendő
ráncaiban a ború:
elszorul a nyeldekő...

Ó, pergőtűzet termő
erdő, rengő tomporú!
Te vagy most a Teremtő
kezeben a kereplő.

SISTEREG A SZÜLŐFÖLD ZSIRADÉKA

Füstölögnek a szappanfőző üstök,
sistereg a szülőföld zsiradéka:
a lét zsírszódás bögréjében ültök!
Füstölögnek a szappanfőző üstök...
Szorongástokban a kivájt belű tők
világol - és lapultok, mint a béka.
Füstölögnek a szappanfőző üstök,
sistereg a szülőföld zsiradéka.

Majd visszatértek ti valamennyien,
kik megléptetek önmagatok előtt.
Az ivóvíz íze is oly idegen!
Majd visszatértek ti valamennyien
a színhelyre - hol menyei eledel
a dadogás - mint kisstílú bűnözők.
Majd visszatértek ti valamennyien,
kik megléptetek önmagatok előtt...

Csak a nótákból kiszorult nyavalygás
köt belétek e gyomorsavas bajban.
Igazatokkal ne foglalkozzék más,
csak a nótákból kiszorult nyavalygás!
Molylepkék rohamát éltető lámpás
égeti a dalt: hímporába huppan.
Csak a nótákból kiszorult nyavalygás
köt belétek e gyomorsavas bajban.

Szappanvágó madzagba kapaszkodva
találhat haza az elkoszolódó:
marta épp eleget a korom karma...
Szappanvágó madzagba kapaszkodva
nyerhet igazi tartalmat a forma,
szólhat tisztábban triolett és rondó!
Szappanvágó madzagba kapaszkodva
találhat haza az elkoszolódó.

CSURRAN A CSILLAG

Gyöngyöző, párás, e világi arcél -
pillaszórt söprő ragyogásba nézek -
illanó ábránd kiegészülésem:
távoli ablak.

Suttogásod, mint az eső, szemerkél;
sóhaját sodró zivatarban, éles
foggal, érted küzd ez a száj, Szerelmem!
Reccsen a pamlag.

Kéjesen ringó, deli szenvedélynél
meztelenségünk terebélyes fészek,
oly sötét fényű moha, mint az ében:
pillanat-abrak.

Összeköt minket ma a test: levélnyél,
mely gyönyörrel dől dagadó neszének.
Roppanó csonthéj buja belsejében
nyögve haraplak:

bájjital-csillám, olajos dióbél
ajkad: tündöklő vacogása mézek
máza. Burjánzó öled itt az éden,
húsod a kéjlek!

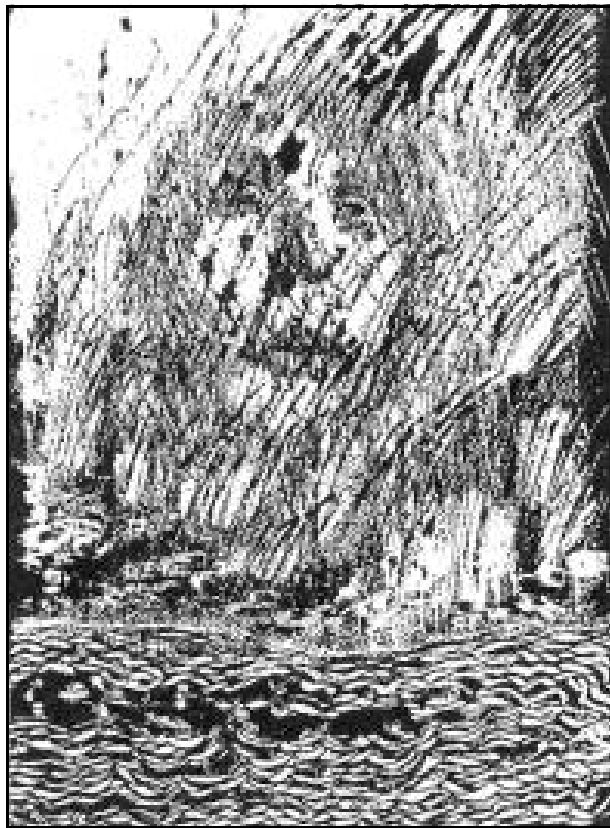
Lüktető mámor ez a cifra erkély -
szertelenséged delejes, nagy ének.
Áradó csókok lila erdejében
izzik a vad bak.

Köldököd szédít, szakadéka lettél
bőröm égzengést fokozó hevének.
Tomboló rések, kitakart szemérem
láza, ha zaklat,

ámulok csak, hisz puha, fényes napszél
forгат engem, hogy levegőt se kérek,
míg az ősz markát tenyeremben érzem,
s csurran a csillag.

SOKASODNAK

Szaporodnak körülöttem,
egyre csak szaporodnak,
sandán sokasodnak a
gyáva, alkalmi gyilkosok.
Ha meg akarjátok tudni,
*hogy lehet velük együtt
élni?* - gyertek el közénk.
Undor, gyűlölet és harag
nélkül érkezzetek ide.
A tekintet nyugalma,
fürkésző szótlansága,
a száj csöndje, békéje
erősítheti csak föl
megkínzott áldozataik
televényből előtörő,
őrült jajveszékelését.

LÁTSZATMEGOLDÁSOK KORA

Az összedrótozott kezek árvaságát
csatangoló ebfalka kaparta széjjel;
homokba fulladó szavakat ölelt át
az elszorult torkú haza akkor éjjel...
Gyógyírt jelentő földbe kapaszkodó hit
volt biz az éltető ital meg az étel.
Ó, mekkorára nőhet a szenvedés itt,
hol megjelent ismét a Garázda Piktör!
Eltékozolt csontok ropogása szédít,
és szájakat bénít - e parázna fintor -
a kárhozat: bűzös fakadéka terjeng.
Látszatmegoldások kora mindegyik kor.

ZÖRGÉSÉBE FAGY

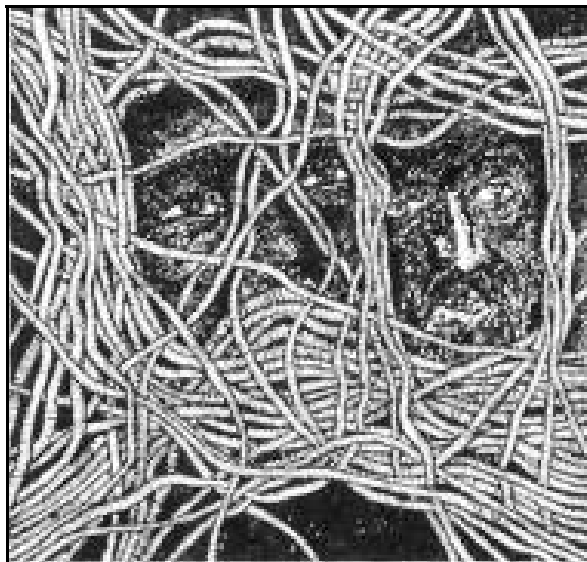
A sűrű
novemberi köd vagy:
beléd vesznek rikoltásaim.
Könnyével küszködik, hámlik nagy
lobogóival
a vitamin.
Varangyos
mennyesországban fejtem
jéghideg káposztafejekről
a nedves leveleket: menten
harsogó, fehér
torzsákból dől
a világ
minden ropogása.
Fagy pötytyözte gyűrődésekben,
megbolygatott, csöpp gilisztákkal,
szívós erek közt -
úgy, mint régen -
matat a
nélkülözés ujjá.
Kiújult, gőzölgő berkekben,
a hitetlenek háborúja!
Fényéhes hollók
hada rebben
ebben a
kertben, mely vízözön:
felszínén szarként úszik a dal...
Nem tudom, mióta öltözöm
feketébe, mint
a fiatal
özvegyek,
kiknek testét sötét
meztelen csigává fényezte
a műanyag villámzár mögé
gyömöszölt orca.
Puffadt hullá
lett mára
a jövő! Körömként
növő, pléht verő ólmos eső
lakkozza be azt, ami történt:
zörgésébe fagy
a temető,
a kócos
krizantémok zubbonyt
átütő, borostás illata,
mely a gyertyákkal csorgott, szétfolyt,
mint a tébolyba
vesző haza.

NÉZD A NASPOLYÁT!

A fortyogó fazék fölötti pára
vagy: ablakok homályát csíkozó
sírás, melyen túl dermedt hóbogyó
ragadt a föld kuszálódó hajába.

Vigasztalanságban zihál a kába
szó; ó, amit nyújt: lyukas mogyoró.
Elmondhatom halkán: oly megható
a száj kivérző vitaminhiánya.

Ne duzzogj, Szívem, nézd a naspolyát!
A későn érők, télben duzzadók,
nemzedékünknek jelképét, mely árva
vénülőnek reményt hozó barát,
fogatlannak cuppanós, barna csók.
Majdcsak megszűnik e harctéri lárma.

TÖBB SÖTÉTSÉGET!

Hatvanwattos kiégett villanykörte
váltotta föl nálad a stoppolófa
gombáját; áttetsző kopások bolyha
ragad szálakat borzoló öledbe.

Azt mondod: „Vér lázító kerti törpe
a remény!” - Gipszkezét tördeli, szóra
se méltat, darazsat zúgat régóta,
mint fűben szétrobbant, levedző körte -

most húroz föl üvegen zörgő körme.
Tűszúrással szisszenő ujjak tömpe
árnya szövi be a hiányt dönögve.

Ittlétünk agyonmosott zokniját
húznád a fákra, húznád lám, a földre,
mely több, még több sötétségért kiált.

A RÖGTÖNZÉSEK ÓLJAINÁL

Egy messze zakatoló vonat
szutykos ablaküvegén lobban
föl az alkony, mint a gondolat:
szerethetnél engem még jobban!
Hóból kimeredő fűszálak
megnyúló árnyékával látlak
a varjak fekete felhőjét
kavaró tájon, melyen feltét
a gomolygás húsa. Vesszőből
font, leroskadt pajtákat pörzsöl
a lúdbőrző nap ellenfénye:
benne izzik föl egy nádkéve
körvonala, a tákolmányok
gubancos drótja. Ahol járok,
a rögtönzések düledező
óljainál, ott jeges eső
fényezte, dér fehérítette
emlékkép a disznózsírt kente
gyerekkorunk morzsát havazó
kenyerére, kristálycukorral
hintve be azt! Ropoghat a szó,
s a fog, melyet a nyelv lukon nyal.

ÁRAMSZÜNET

BALLADA A VÉRSZOMJAS BÉKÉRŐL

Garai Lászlónak

Leszáll a köd, a minékünk való,
Harapdálhatjuk nyirkos felhőjét.
Zihálásunkban ring a hintaló:
Belovagolhatjuk véle önként
A valót. Kését feni a böllér,
Sivalkodó, véres lukban turkál.
Állati kínok köztársaságát
Ígéri a jégvirágos jóslat;
Zúzmarával vétezi föl magát,
Nyúl farkára sót szórhat a holnap.

Érdemrendben részesül a lopó!
Kéjgyilkos haramiák gáztetténél
Virul az újdonsült rendőrkopó.
Kifosztott tájak könnye szemerkél...
Fűrészpóros kenyérbél emléké
Puhítja a megkeseredő nyál,
Jelenünk kormos mocska fölött száll,
Mint bekarikázott szavazólap,
Egy világolva vergődő, lőtt szárny -
Nyúl farkára sót szórhat a holnap.

Túl harsányak az alakoskodó,
A közelmúltban lapostetűkként
Rejtőzködő és vérszemet kapó
Ingyenélők. Legyen hát övéké,
Immár örökké, a Nagy Parádé
Soknemzetiségű sivárságát
Tető alá hozó, tányérsapkás
Vakbuzgalom! Kínjaiba roskad
Árván a háborús másnaposság:
Nyúl farkára sót szórhat a holnap.

Ajánlás

Régtől fogva, mint a dögcédulán,
Rosszul áll, nyakunkban lóg a világ.
Férfivá érett szavunk csak koslat
Kilakoltatott értelme után -
Nyúl farkára sót szórhat a holnap.

ZSÍRSZOBRA SZKÉNT

Szeretem
ezeket a kemény,
száraz fagyokat,
amelyek beüvegezik
a zavaros,
gittegyleti tekinteteket,
a hallgatás aláaknázott
vásárcsarnokát; melyek
a lelkiismeret-furdalás csonkolt
és fölszíneségőzött
karácsony fáján szórják a
sziporkát. - Ó,
a gonosztevők
minket kényszerítnek
arra, hogy részeg
háborújukban harcoljunk
helyettük.

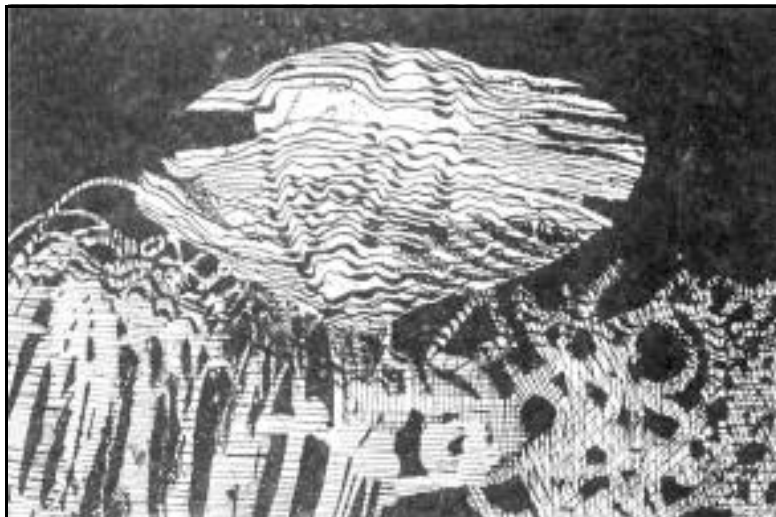
Szeretem
ezeket a kemény,
száraz fagyokat,
melyek ágot ropogtatnak
és csigolyát;
fogcsikorgatást szikráztatnak
a kínok duzzasztógátjain,
jégbe dermedő vízesésein;
és hagyják, hogy gyerekzsivaj fedezze
föl nejlonszákjainkban -
amikbe nemcsak hullák
tuszkolhatók -
a legújabb kor
szánkóját: a sokkal
jobban csúszót, az
alkalmibbat, a zsebre is
vágható.

Szeretem
ezeket a kemény,
száraz fagyokat,
amelyekben az újdonsült
fogyasztó, a
járni tanuló - Kelj föl és járj! -,
kiábrándultan gyomra helyét
tapogatja, hisz nem vérrel teli
pohárral készült koccintani ő; nem
töltényhüvely-pánsípon
süvöltetné el negédes
nótáját, csak
elkerülné az
elkerülhetetlent -
és árcédulák

helyett dögcédulákat si-
labizál.

Szeretem
ezeket a kemény,
száraz fagyokat,
mert bennük nőttem föl: nekik
köszönhetem
a cselekvőképes férfikort!
Azt, hogy ím, megrögzött civilként
a rejtőzködés zamata fakaszt
nedveket bimbócskáimból - már bátran
meg is ízlelhetem a
katonadalok sovány vigaszát:
savasabb a
szétlőtt falvaink
rossz szagát idéző
gyomorégésnél,
mely ittlétünket perzseli,
emésztí.

Szeretem
ezeket a kemény,
száraz fagyokat,
melyekben kő a kő - és
kő a zsír is!
Melyekben nemzetem peremre
született zsírszobrászaként,
az emberzsír szívós szobrászaként,
a véres verejték szóvivőjeként
kendődbe törölhetem
arcom, mely nem hagyhat nyomot;
hiszen ha van
igazság, akkor
felejtésre érett
már az életünk,
felejtésre érett már ez
a század.

ÁRAMSZÜNET

Áramszünet van, és sötétség nyalja már
- mint szomorú barom - azt
a súlyt, melyet átvettem én

az őseimtől; azt a kőszót, mely madár
volt, kitagadta a kaszt -
azóta ásványos remény:

szikrázik és marasztal arcának szikár
ág-boga. Dől a haraszt,
zúzos fa, reszkető sövény

gyémántja - nem fürkészi azt lélekkufár
sanda tekintet! A gázt
hizlalja csipketengerén

a dér. Vicsorgó gyűlölet, méregpohár
nő föl a téli damaszt
világoló haván; tömény

bajok dühöngő asztalán a fénysugár
megtörik... Ó, a csupaszt
öltöztető éj: költemény.

Áramszünet van, és sötétség nyalja már
- mint szomorú barom - azt
a súlyt, melyet átvettem én

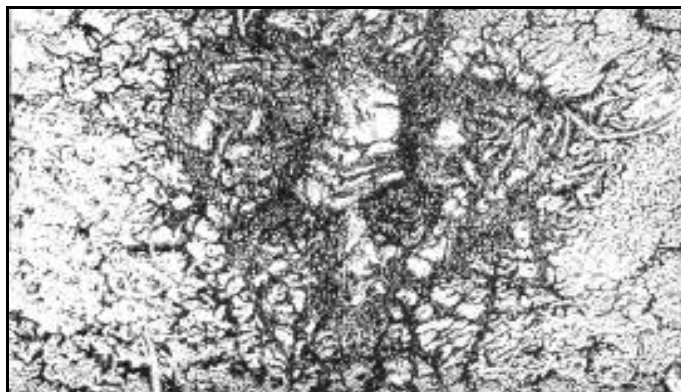
az őseimtől; azt a kőszót, mely madár
volt, kitagadta a kaszt -
azóta ásványos remény

és lüktető sebként beszűkült szemhatár.
Gyertya lobog: leragaszt
a téboly árnyjáték-kezén

végigfolyó faggyú, a megfagyott bazár,
melyben a cifra malaszt is
vágna biz saját erén.

Mint egy titokban éldégelő, rőt bogár:
úgy lapul itt, a viaszt
faló kanócnál, vérszegény,

harc térre tuszkolt népem. Orgazdák sivár
fészke ma már a panaszt
nyelő szülőföld: kökemény.

HAZÁT KIMARNI

Morzsás terítőn terjed a révület:
reszketve söpri össze magát a boly.
Honfoglalása dörzspapírján
koptat a dér, csiszol át a jég - fagy
Nyeglén gomolygó ördögi szürkület
küzd most a nappal: túsul esett, fogoly
fényén szivárvány fordul árván -
égi kocsin kilazult kerékagy.
A szélmalomharc korcs szamarán üget,
sovány vigaszként kushad a hóbagoly.
Kántálva kánkánt jár a Balkán
és vigyorgva fenyít: „Ne lázadj!”
Vattába fullad itt a vörös, süket
fülek dugóját ostromoló sikoly.
Sátáni portyán vész-toportyán
nyalja a vért, mely az útra ráfagy.
Sokáig eltart még e szutyok-szüret.
Ki tudja, meddig? - Erre se válaszolj!
Nyírokba dermedt bűne láttán
újra nyereszkedik ím, a dúlt agy?
Heródesként tombol a sors-küret,
nyákos gubancán rezdül a szem komoly
nézése. Összedrótozott szán
nyekken, a mába farolva korhad.
Csúszdán a létünk: fényesedő ülep
villantja tükrét - így születik mosoly
e méla földön, mint a burján,
melynek a zúzmaradísze oly nagy,
akár egy ünnep. Krákog a köd-sziget,
ködben lakom, csak azt falom én! A moly
rág ekkorát gypjas hazáján,
ekkora rést, mi nyugodni nem hagy.
Párállik, ásít - mint huhogó üreg -
odúm: kavargó, ködbe vesző gomoly.
Hazát kimarni! - Most tanít, lám,
erre a tél. Csupa hóesés vagy.

HOVA?

Régóta vágyódsz	oda, hol
koromfekete	s hófehér
feltokból,	kemény acéltoll
percegtette	vonalakból,
hajszálerék	gubancából,
lomhán szuszogó	tubusok
testes	festék-kukacának
késő esti	fényeiből
áll össze az	igazság, mely
érdes, mint az	állatinak
mondott ragaszkodás	nyelve,
mely arcon nyalja a	papírt -
s akár kislányod,	időnként
próbálná róla	fölszedni
mindazt, amit	rárajzoltál.

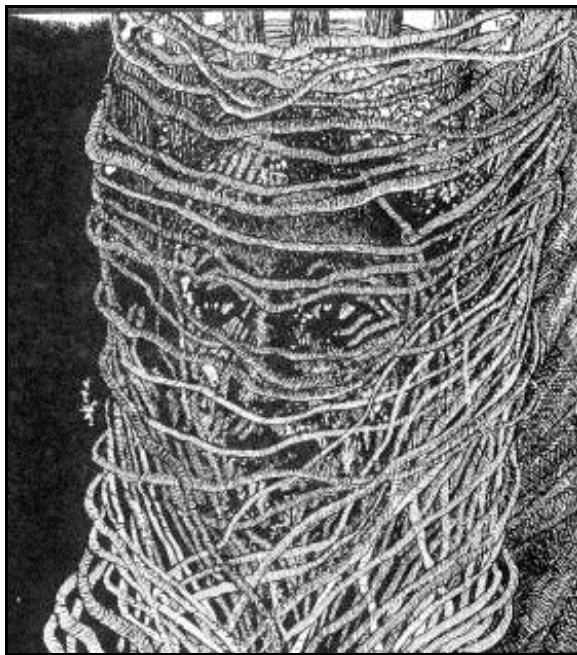
MELEGÍT AZ UNDOR

„Sötét volt, mint egy fasírtban.”
(Hajnóczy P.)

Ahonnán betonba öntött nyomával
elindult, csupán oda térhetett
vissza a merénylet: dögbúze rávall.
Naplopásukért ölni képesek
a restek - száll profán dalként s pofán nyál
levonható tanulságok helyett
a köd. Hullik az ékezet s a hó
oltárán vár az önkéntes bakó.

Ahogy an összegyűrtem a papírt,
úgy gyúrte össze arcotokat az
égett emberhúsból gyártott fasírt;
a hullákat sodró folyószakasz,
melyre a bűn puffadt jeleket írt.
Az élet itt, lám, egy ravasz arasz -
s ez nem hír, vaktában kilőtt golyó,
csak sütőben sercegő csecsszopó.

Forró sütőben sülő csecsemő,
síró, aláaknázott kisbabák!
„Kivégzést mímelő”, emberevő
haramiákon csillámlik a nyák.
Rákként megnő a hobbant agyvelő,
nyög az állatoknak szülő anyák
kórusa: átnedvesedik a vászon.
Az undor melegít, annyira fázom.

A REMÉNYSÉG ELŐCSAHOSAKÉNT

Már a hidegháborús nyereszkedés idején is a szőnyeg alá söpört nyomor krónikásaként fürkésztem az indokolatlan hetykéségtől, a mellébeszéléstől túláradó; kipirult ábrázatokat. Kerestem rajtuk a gyűlölet előbb-utóbb kiütköző gyűrődéseit, a gyilkos indulatok örvénylését, a haszonlesésből vállalt kiskorúság magatehetetlen örjöngését, melynek háttérében jótevőkké váló rablógyilkosok integettek divatos öltönyükben, kinagyított, fiatalkori arcképük alól, önmagukat ünnepeztetve - és erőt sugározva a jövőre még nagyobb, elszántabb mészárlásaihoz. Hazudnék ám, ha azt mondanám: nem sejtettem, hogy azokkal kell élnem, akik mások könnyein ladikáznak! Akik mások pokoli kínjaiból teremtenek maguknak házat és hazát! Akiknek győzelme csak a romlás diadalmenete; a mocsok föltámadása, megdicsőülése; a szenny bugyborékoló mocsara... Emberi hulláktól kövér disznók bökdösik véres orrukkal álmaim korhadt, kócmadzaggal összekötözött ajtaját. Háborúban kóborló, kujtorgó állatok találnak rám, néznek velem farkasszemet az éjjel foszforeszkáló számlapján. Hajnalra a megalázottak sokadalma rázza öklét sorsunk pékségénél. Öregek nyáladzanak sziszegve és lelkükben dohányosnak megmaradva, szegénységüket röstellve halnak éhen: szóra se méltatva ezt a világot..., hogy végül is a lapítva gyarapodók, a hátsó szándékoktól ökrödők, az igazán senkit és semmit se szeretők mellkasát a zokogás népesítse be. Mert kell ez a hideglelés szomorúság! Kell ez a bibircsókös nyűglődés! Ez az önmagát emésztő, zsigerező

kiábrándulás ahhoz, hogy a dermedt
túlélés szégyene - ki tudja, immár
hányadszor? -, ó, elviselhetőbbé
válják. Hogy megtisztultan lépjünk ki
a nyárba, abba a fényözönbe, mely
az összetartozás forróságával
világítja át a Zöld levélben
bujdosó sóhaját, az igazi
béke kérget pattogtató nyüzsgését.
Mindig is jól tudtam azt, hogy a nyomor
krónikásaként és a reménység
előcsahosaként nyüszítetek majd
azon a gyászos ezredfordulón, mely
a személytelenség diplomatikus
derűjével vonul el szégyene
kivezényelt díszszázada előtt.

GOMOLYGÓ FÜST VATTACSOMÓIVAL

Levert zománcú tál, melyet kinyal
a hűség, világol a fagy fogat
csikordító havában. Mennyi fal,
szögesdrót, félreértett mozdulat

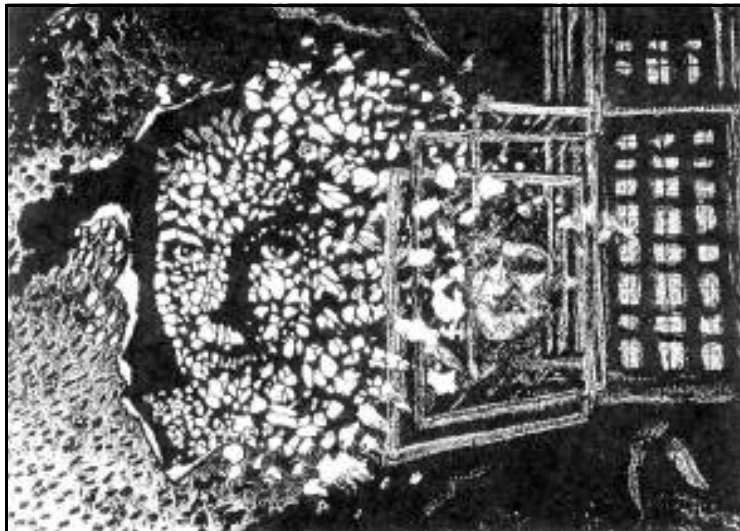
vette körül kéregként az ital
szeszies fényében büntudatodat!
Gomolygó füst vattacsomóival
a vereség ide-oda tolat.

Koszor, vastag hanglemezek fakó
nyekergésénél elcsattant pofon
a dicső múlt. Tölcséres gramofon

forog surrogva: másnapos hajó.
Mint víg újévi képeslapokon
úgy áll ott kinn, fák ágain a hó.

TÉL VÉGI CSURGÁS

Szellőzte-
tek, hisz sok, oly sok ma
bennünk az elcsüggedés ólma.
Olcsó utánzatba
fulladna
itt minden
értékesebb holmi -
vagy sárba: csilláma nem talmi!
Tél végi csurgása-
it termi
immár a
fák ága reszketve.
Farsangoló háztetők ferde
jégcsappal elcsöppe-
nő, nyegle
nyálfoltja-
it, rongyos álmát a
zörgő csatornák zajongása
fröcskölve, szürcsölve
habzsolja;
ismét a
félelmet úsztatja
létünk vak, országoló tükre;
ágyékot unszolva,
gyöngyözve
ébred föl,
ömleng a száj szörnye:
dorbézoló locspocs éltette,
véres latyakból me-
rít újra.
Szellőzte-
tek, hisz sok, oly sok ma
bennünk az elcsüggedés ólma.

SZÓRT VÁLOGATTUNK

Szórt válogattunk, vonóba való szórt,
hogy aztán szóljon, rezegjen a húr
a döglődő, alig pislákoló, rőt
fényben. Barátom, jól figyelj! Az Úr

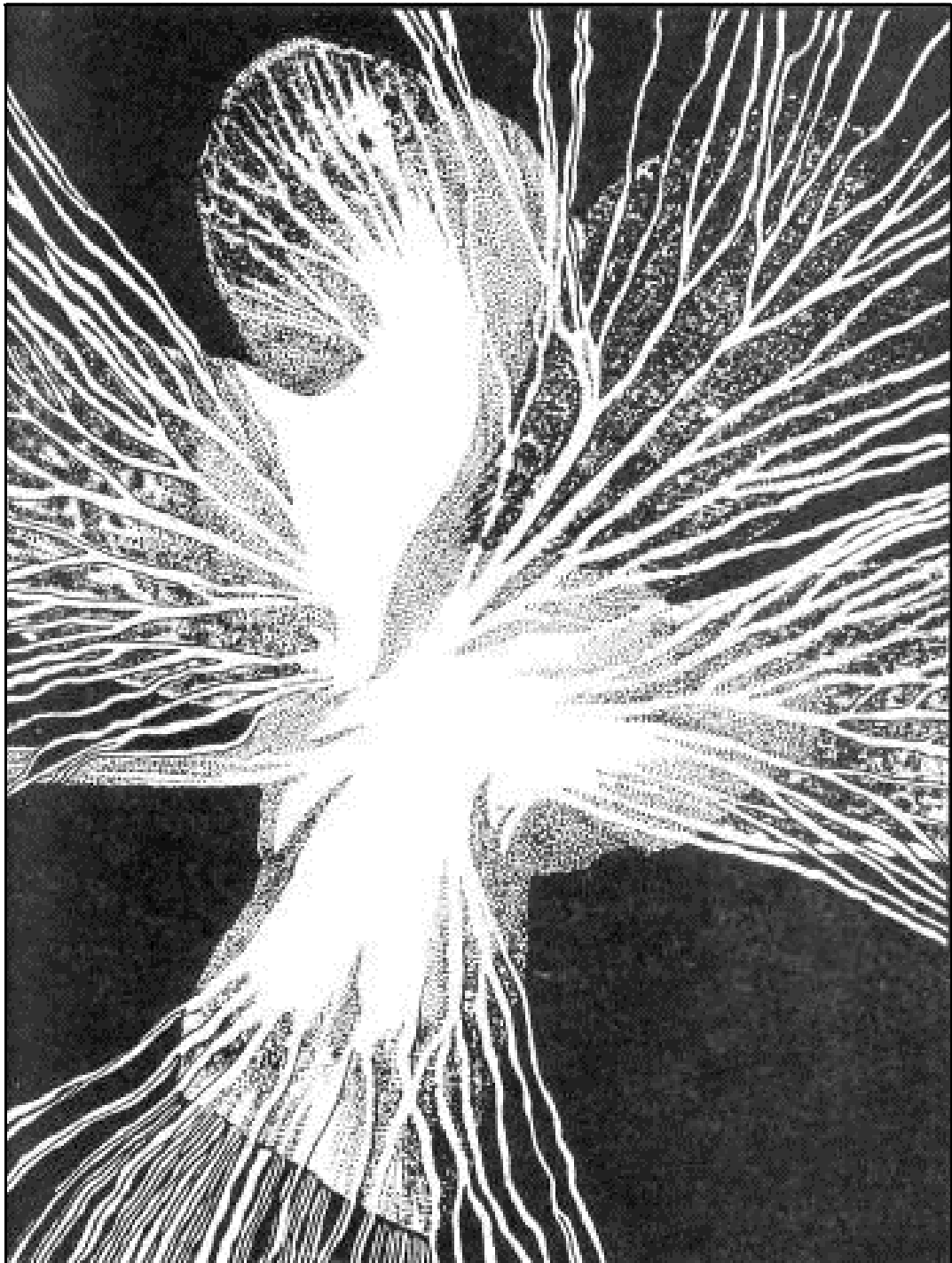
erőt ad a leigázottakért
hangjukat fölemelőknek: ezért
vagyunk épek, és nem remeg kezünk.
Pedig kiűzetésünk réme csüng

vékony szálon fejünk fölött a pók
szép hálójával, a szétszaladók
honvágyával. Lószórt válogattunk:
zenénk legyen, ha kiveszik szavunk.

Vonók és ecsetek simogatása,
sok szőr, puhaság kell a keménységhez.
Hajszálerek és -gyökerek, az árva
világ végződéseinél remélhetsz.

Fűzfák hajával színesedsz a parton,
ahol kifogtad az első halat.
Hosszú haját növesztettél: maradjon
belőled valami a föld alatt.

KEREPELVE

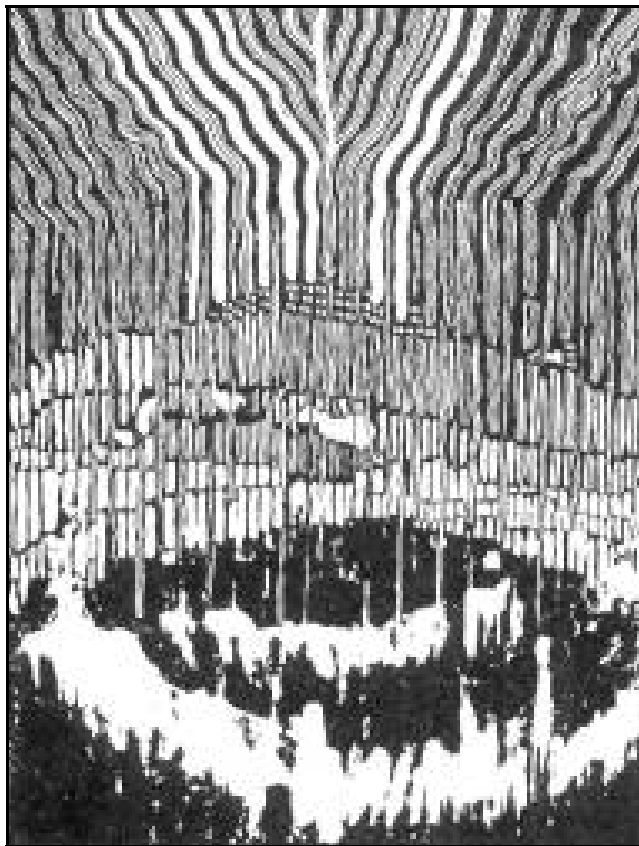

NAGYRA NŐNÉNEK

Jaj, édes Istenem, de renyhe volt ez
a tél! Belében állt, megállt a szél...
A téboly sorozatvetőinél
ragadt a honfibú, mint egy koszos mez.

E hasmenéses sors, e gyatra hentes
szemét villantja, mely kifent acél.
A túlélés, az volt ismét a cél!
Enyészetünk immár taknyával enyvez.

Bódultan bontja szirmait a méreg,
aranypénzét költőként szórja szét
a pitypang: hisz oly óriás szeszély meg
pazarlás - mindig is az volt! - a lét.
Fenyőfánk halványzöld tülevelében
nagyra nőnének a szűrésok éppen.

POROL

Porol,
mint aki
megorrolt, a zápor;
zuhog az
angyali
tollakat áztató,
bő levű mámor.

Dől az
elkurvult
kor egérszürkéje,
szomorú
nyomorunk
fortyogva patakzó,
zavaros bora.

Porol,
mint cirkusz
porondján a porrongy,
a hadi
turizmus
porontyainak új
szekértábora.

Mímelt
békeként
csorog a fancsali
képek híg
festéke
fanyalgó ügyeink
püffedt rügyein.

Porol,
mint aki
megorrolt, a zápor;
zuhog az
angyali
tollakat áztató,
bő levű mámor.

TORKOLATTŰZ

Angyalbőrbe öltözve,
vállamon csőre töltött
fegyverrel, egy rozoga
fahídnál álltam őrt: ott,
abban a legszegényebb
köztársaságban, melyből
azóta már egy újabb,
szomszédos ország lett - és
még mindig közeleg az
a toprongyos bácsika,
akit fel kellett volna
tartóztatnom; aki egy
marék sárga cseresznyét
nyújtott felém szótlanul,
mosolyogva...Ujjaim
közül földre szóródott
- mert annyira meglepett -
a tavasz ropogós és
harsány torkolattüze.

LAPOS

Lapos, lapos ez a vidék, ahol élek,
mint boncolóteremben a tepsipléhje:
szétdarabolt belsőségek, nyákos
daganatok csúszkálnak rajta, mielőtt
újból erőt merítene belőlük az
anyaföld, melynek zsíros köldökén
lakmározó madársereg, papiros:
főnyeremény volt a remény ürüléke.

Szülőföldem kiálló része vagyok,
akibe öregek kapaszkodnak könnybe
lábadó tehetetlenséggel; akiben
egy vénasszony csapkodja az ajtókat,
lökdősi a kopott lábasokat, levert
zománcú fazekakat: földjük alól
fogatlan száj poszogja a nyál pattogó
hártyájával: „Mindig úgy a jó, ahogy van!”

Lapos, lapos ez a vidék, ahol élek,
mint a gyúródeszka, melyet liszttel hint be
az áhítat tavaszi hózivatarára,
a siettetett fonnyadás lisztharmata.
Gerillaharcra alkalmatlan, huzatos
hely ez, ahol gyorsan átlátnak a szitán,
és még gyorsabban növi be a bürök az
alacsony termetű ügyeskedéseket.

Vékony falú lisztes pohárral szaggattam
magunknak szigeteket e kiszáradt
tengerfenéken: a könnyek itt semerre
sem folynak. Tésztás kezem egy fedetlen
fejű templom századok óta romos
falaiba, a romlás oszlop főibe
törölöm, hol összeragadt bodobácsok
tologatják hátuk isteni díszait.

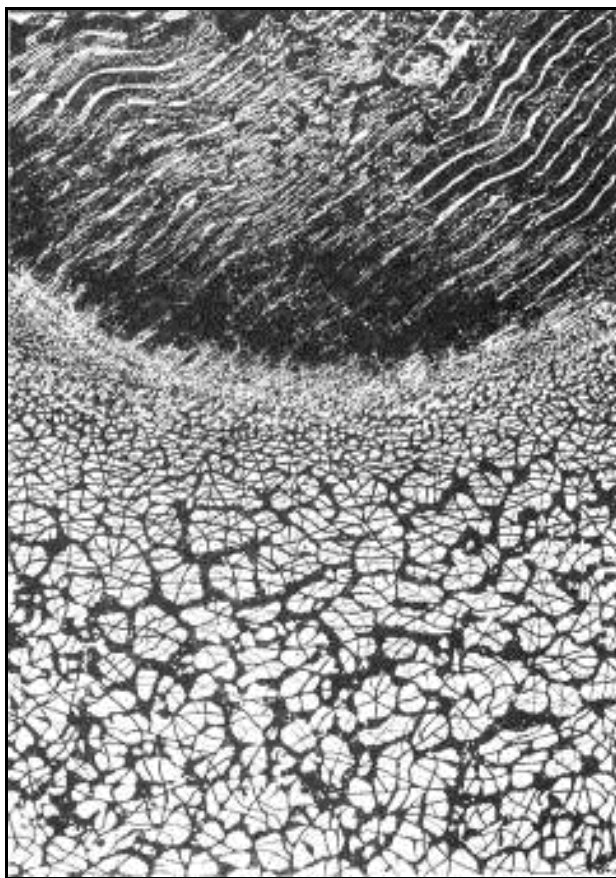
KITERÜLNEK A MINTÁK

A férc fonalférgein
ostyavékonyra kopott
házzsappannal húzott,
szaggatott vonalak közt
veszel méretet, próbálsz
méretet venni, anyám.

A nagyolló sem töri
már fel úgy ujjaidat...
A nagyollót sokáig
nem élesítetted meg
gyerekeid miatt: a
nagyolló csúnyán rágta.
csócsálta az anyagot.

Gép fegyverként zakatol
széteső varrógéped,
kedvenc íróasztalom.

Kiterülnek a minták.

ELŐTTÜNK A MÚLT

Ott ültem vacsoraidőben,
egy előre gedett népcsoport
fiaként,
a szegényházban,
ahová inkognitóban,
egy hölgy kíséőjeként érkeztem,
aki külföldön élő, elvált anyja
idős barátját látogatta meg,
és hagytam,
hogy kabátom teleszívja magát
a húgy szagával,
az olcsó cigaretták szagával,
az árvaság szúrós szagával,
mely örökös krákogásra,
öklendezésre készítet.
A képernyőn harctéri jelenetek
váltogatták egymást:
messziről a habzó szájú bemondót is
hallottam,
akinek minden második szava
a *népi riasztás* volt.
Az öregek
ágyukból két kézzel kaptak
az elébük lökött vacsoraért,
mely egyeseknek az utolsót is
jelenthette...
És muszáj volt ott
újbol arra gondolnom,
hogy a háború csak az ágyban -
nem a szegényházban,
a családban! -
nyerhető meg,
és nem a harctéren,
ahol csupán a hullabűz
diadalmaskodhat.
Ott ültem vacsoraidőben,
a televízió háborús zajában;
a mohó szegényházi cuppogásban,
a meg-
nyíló
fogatlan lukak gőzölgésében
figyeltem föl rád,
aki percekig kísérleteztél azzal,
hogy meggömbölyt alumíniumkanaladdal,
melyből minduntalan kirázódott a lé,
remegve eltaláld a szád.
És annyira bámultalak,
hogy az egyik betévedt takarítónő

teli szájjal szellemeskedve
lépett hozzád,
középső ujjával a könyököd alá nyúlt,
hogy végre eltaláld
a saját szádát.
Magyarul hálálkodtál neki.
Akkor már biztos voltam abban,
hogy a legdélvidekibb magyar
vagy te,
aki hiába keresi,
aki egész életében hiába kereste
a saját száját!
Tán ezért mondott,
ezért mondhatott le
megfontoltan a távlatokról.
Az utódairól.
Tán ezért mulatta el a jövőjét,
időnként az anyaország
- ahová nem juthatott el! -
fővárosának közismert találkahelyeiről,
villamosmegállójáról óbégatva,
úgy, hogy nyugodtan leírhatnám
a legújabb jelmondatot:
ELŐTTÜNK A MÚLT!,
ha nem utálnám annyira
a többes szám első személyének
garázda használatát,
amit a sajtó
művel.
Ott ültem vacsoraidőben,
egy leigázott népcsoport
fiaként
a szegényházban,
ahol gondolatban
azokat az erdélyi testvéreket sem
kerülhettem ki,
akik a nyugati világ szemetével
díszítik otthonaikat.
És fülemben
a júdascsókok csattogásával
néztem a vacsorát,
mely egyeseknek az utolsót is
jelenthette,
mely kifordult a szájából,
kirázódott a kanálból,
mint az árulás,
mely félig megrágottan
sodródott
a hajnali kakasszó felé.

KEREPELVE

A harangok ma Rómába mentek.
Kislányunk is oda akart menni;
napokon, heteken, hónapokon
át ismételtette eszelősen,
föl-fölkerepelő zokogással:
Rómába akarok menni! - jajgató
fa-hangon csattogott tőle a szíved.
Csattogott, mint amikor elnyomóink
ölésre akartak kényszeríteni
engem.

A túlélés nagyasszonyaként
úgy sötétítettél be, hogy attól még
mindig kormos a tulipánok méhe.
Szétlőtt Árpád-kori falvaink is
házul szolgáltak didergésednek.
A harangok ma Rómába mentek.

Turisztikai attrakciótá,
hétvégi passziótá, vadászattá
vált az orgyilkosság. A kínhalál.
Pénzért kínálják a töviskoszorút -
fényképezkedjenek vele azok,
kik fiaik köntösére sorsot
vetnek.

A túlélés nagyasszonyaként
úgy néztél a rendörkopók szemébe,
hogy nyomomat veszítve jutott
eszükbe az anyjuk - és pörkökké
fagyott az arcukon virágzó vigyor.

ARANYVESSZÓBÓL ÁLLT

Köröszőket fakaszt a tavasz:
böjti szélben lengedező
vesszőin négyágú sárga
csillagok csordája tündököl.
Úgy reszket, szorul össze mára
mindaz, ami veled pöröl,
mint zsebben feszülő ököl -
a szilvakék folt sötétjébe
öltözől. Aranyvesszőből állt
a te menyasszonyi csokrod;
nyirkos lepedők szárnyaltak,
fenevadakat pelenkázott
a komolyra forduló játék.
Idétlen csicsérgés bugyog
a villódzva kuruttyoló
hányattatás flippereiből...
Köröszőket fakaszt a tavasz.
Könnyek helyett, gyepesedő
vaco gásodra, azóta
is a madárbírs vércsöppekként
fénylő bogycsókák peregnek csak.

LILÁN HABZIK

Felhőkkel úszó grimasz
távoli sodra,
ó! füstölő égi gaz
ég ma ragyogva.

Duzzadva nyirbál igaz
szív alakúra,
aztán beléd is nyilaz
zöldje, ha forrva

zsong és lilán habzik az
orgona bokra.
Vázába zsúfolt vigasz
hull a bajokra.

LÁNGOLVA SZÁLL

A megváltással járó lobbanás,
égi jel élteti énekesét,
miközben fő a krumplipaprikás,
s érdemrendként fénylik a zsírpecsét
az áttetszővé vált, tintapacás
papíron, melyen surranó menyét,
föléledő címerállat a rím
fénycsóvján átszökő barna hím.

Zörög, mint ürülő gyufásdoboz,
markok barlangjában ellobbanó,
filigrán pálcikán lángot pofoz
a sóhaj. Fullad, sípol a bagó
savanyította dal, melyet koboz
nem kísér, csak kihegyezett karó:
karóba húzás, keréketörés
jár a költőnek! Vagy tarkólövés?

Mert nem ártatlan az, ki szavakat
piszkál, rakosgat, ír a hatalom
ellen, csürhét lázít! Ördöglakat
a vers, titkos fegyvert rejtő alom,
pokolgépeket leplező kacat,
dinamittal zsúfolt múlt, sírhalom...
Mely, ha robban, évekig zakatol
tőle a szív - s lángolva száll a toll.

INGÉN ÁTÜT

Lóbálja már ernyőjét
a bodzavirág illata...

Puskát farigcsálsz ismét?
Nem hallo m a hangod, apa!

Hiába görnyedsz kétrét,
föld alól dobog a pata:

bodzabél-könnyű lettél,
azóta is tart a csata.

Kócdugót durrantó lét
nyerít, mint a pszichopata -

kilőtted magad innét,
röpít a ribanc éjszaka.

Ingén átüt, golyóként,
a bodzavirág illata.

A KÖZELÍTŐ NYÁR

A KÖZELÍTŐ NYÁR

Nem nyílik ligetünk, mert a vadóc az úr!
Nincs nálunk, öregem, még mutatóba sem,
Vén fa, csak koravén cserje. Azúrba túr
Sarjerdőnk tavaszán a szem.

Felhők rongya a szó, abba kapaszodom;
Dörgésébe, mely árt és levegőzni hajt.
Pusztában pihegek: szellemi zűrzavar
A jussom! - Kivirult a gond.

Harsány gyilkosokat éltet a háború.
Hullabúzt ereget, tátog a zsendülés.
Zúgó szúnyogokat röptet a baj felém,
Hordában muzsikál a bú.

Sebként sajdul a zöld, mintha a bűnöket
Lepelné puha és nyers menedékein.
Bomlásunk öle dús, síkosan integet,
Magát kelleti már megint.

Kostökben van az én sárga dohányom is;
Füstölgök, szavaim rágom: a méhes úgy
Dong, zsong, zeng, hogy a kín, mint az időnk, repül,
Szállni kényszerül mézesen.

Nem nekünk jön a nyár. Mások nyarán a sor.
Ó, az ő nyaruk is szép! Velük álmodom,
Kik nem kótyavetyélték el a mát s jövőt:
Ők adnak nekem új erőt.

SOHA ENNYI MADÁR

(Glossza)

Soha ennyi madár nem esengett még
a ligetben, ahol lobban a sólyom.
A halál koponyát beütő vendég
odakinn, hol a lég kivesző ózon.

Katonát fal a zöld valahol - mondom.
Nagy a szárnyzuhogás - odafönn toll ég.
Idelelni, hol a föld csupa új lányom,
soha ennyi madár nem esengett még!

Fiatalkori képed akadt nemrég
a kezembe: az álmodozás ódon
siratófala már motyogó emlék
a ligetben, ahol lobban a sólyom.

Mi maradt? A remény kilukadt kondom,
hebehurgya beszédbe szorult hétvég:
kidühöngi magát a szokott módon -
a halál koponyát beütő vendég.

Fütyülő lövedéket edző kékség,
poroló nyomokig repülő ólom!
Soha ennyi madár nem esengett még
odakinn, hol a lég kivesző ózon.

Odakinn, hol a lég kivesző ózon,
a halál koponyát beütő vendég.
A ligetben, ahol lobban a sólyom,
soha ennyi madár nem esengett még.

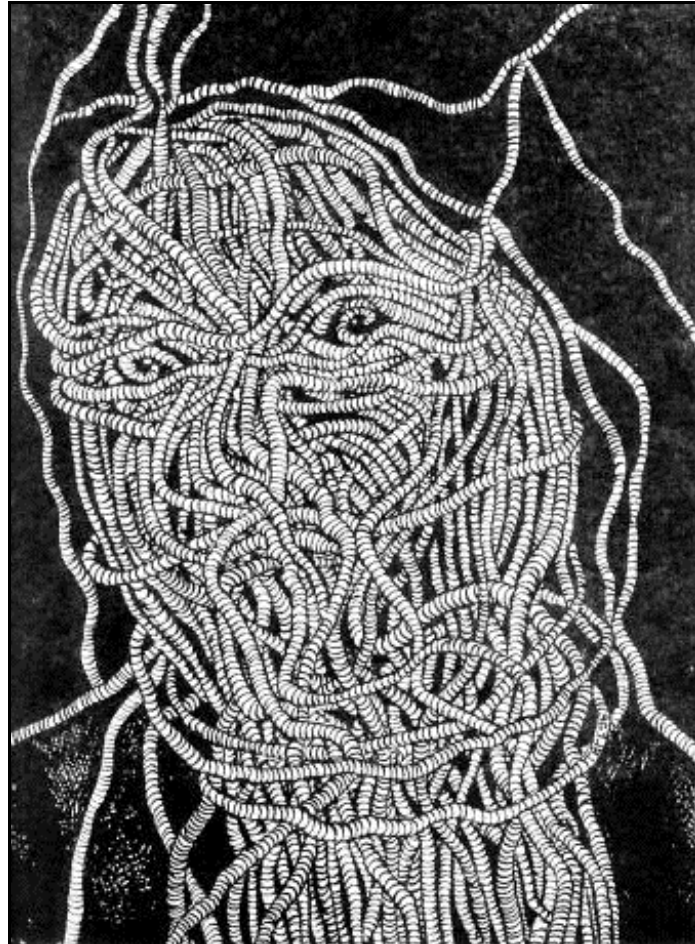
KEZDŐDHEK AZ ARATÁS

Kezdődhet az aratás,
az üres szócséplés,
a rabulisztika
lövészárkaiban sarat
dagasztó blöffölés;
egy döglődő állami lap
mosolybajnoksága a
meghitt ünnepek
kifakult színterein,
ahol érvényüket
vesztett fogadkozások
hányadékaiban hörög
a fegyvert követelő
tömeghisztéria,
a gesztenyéjüket
kikaparók s lefizetett
hangadók tivornyázásának
örülete.

Kezdődhet az aratás,
az üres szócséplés,
a serény marokszedő
lányok hagyományörző
hajlongása. - Százszó
megmondtam már, hogy ne hagy
fenetlenű a kaszát,
mer beleveri az
ördög a faszát! Hogy
sokká jobb egy HÁL' ISTENNEK,
mint tíz JÉZUS SEGÍTS!
Átforrósodott, szőrös
disznóparéj rőfögi
csámcsogva: „Azé a
zsír, aki megemészti!”
A valóság széttépett
fejű fokhagymaként, makacsul
illatozik.

Kezdődhet az aratás,
az üres szócséplés!
Hányan vannak, akik
learattak, anélkül
hogy vetettek volna?
Körmük alól nem a földet,
az alvadt vér félholdját
piszkálják ki: ők a
divatot követő
menő fiúk, vállalkozók;
az Intercontinental
svédasztalánál még

bizonytalanul bánnak
az evőeszközökkel:
marokra fogják a kést,
mint amikor védtelen
embereket mészároltak le
biztos kézzel.
Kezdődhet az aratás,
az üres szócséplés...

A SZABAD RABLÁS ORSZÁGÁBAN

Kifekszem a napra,
a nyár
hörgő lángszórói alá,
a földült házak,
otthonok
nyitottságával, melyekben
a felejtés rabol: lopja,
lopkodja össze légyrajos
felhőkben
kavargó arcát.
Eddig is
a szabad rablás
országában éldegéltem!
Háborús nyereszkedők és
háborús bűnösök között,
akik nem tudták, hogy tettük
nem ott végződik,
ahol azt
elkövették: ezért ölik
egymást ennyire elszántan,
ezért lövik, ágyúzzák most
saját szimbólumaikat.

Kifekszem a napra,
a nyár
hörgő lángszórói alá:
jelenlétemmel
védem meg
azt, ami vers is lehetne.
Éltető nedvem csakis a
vereség! Levért veséktől
súlyosak
felénk a mesék,
melyekben
gyilkosaikkal
szeretkeznek a túlélők
lapuló ivadékai.
Hazátlanná váló tömeg
harctéri fejetlenséggel,
huzatos fejjel
és szájjal
zihál, a felelősséget
egyáltalán nem vállalók
főlölegességével. A
győztesek nem írnak verset.

Kifekszem a napra,
a nyár
hörgő lángszórói alá:

talán az idén
éreztem
először igazi ízt
a meggynek, nyelved szétlapult,
érdes földiepre után;
igazi
ízét, zamatát
túlérett
meggyünknek, melynek
magja véres kupacokban
emlékeztet temetetlen
halottaink dögtemetők
ágyékában világló,
beomlott kutak
mélyéről
is visszhangosan sóhajtó
koponyahegyére. - Csontok
ropognak a lábujjhegyen
élők ténfergése alatt...

Kifekszem a napra,
a nyár
hörgő lángszórói alá,
mert háború van,
és akik
nem ismerik, azok irtják
egymást! Vadászgépek szállnak,
lékelik meg az égboltot,
mint ahogy
kés repeszt dinnyét.
Csalánként
éget a nyomor:
viszket, fölhólyagosodik
a szó feketepiac,
a mosolytalanság - Most itt,
ó, itt a legizgalmasabb
magyarnak lenni!
Ebben a
fölkeltett gyűlöletben
a nyárba csimpaszkodni, mely
a sikolyt átvilágítva
tölti csőre égzenését.

A ROMLÁS OSZLOPFŐINÉL

Meglebben a bánat haja.
Perzselt levelek sóhaja,
 zsongó legyek
 élénk raja
 örvénylik a
Balkán tunya
hordáinak
újabb kori
indáival.
Elnyelne az
égett sebek
irtózatoss
őserdeje.
Morgó bajok
omló leve,
vad zápora
tobzódik a
korgó nyomor
álmos, lila
csíráival.
Átvérzik a
sorsunk sara,
szólongat a
romtemploma.
Pusztába kiáltott ima-
ként törsz föl a mélyből, ARACS.

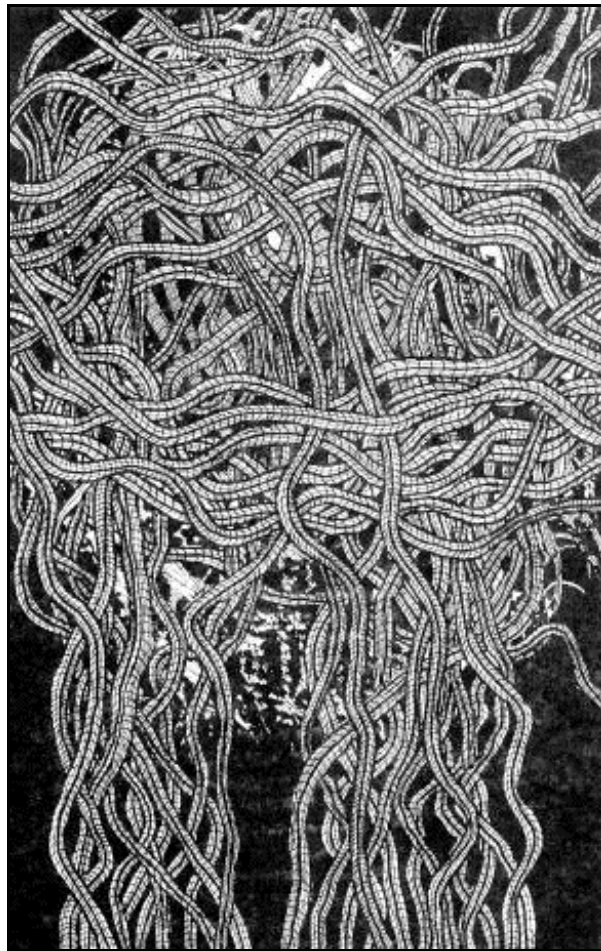
ZÚGASD A SZÓT!

Jer közénk,
Szent Margit,
legyek királynéja,
kötődből
ereszd ránk
a zöld hasú celofánt!
Dongjon csak,
zizegjen
tőle a koponyánk,
mint egy csontos odú,
melybe légyraj szorult.

Műanyag
koszorú
felhők sírján a nap,
e részeg
háború
hullafoltba harap.
Zúgasd a
szót, néma
nyelvünk szakadéka!
Jer közénk, Szent Margit,
legyek királynéja.

VALAKIK MINDIG

Valakik mindig eltakarítják
a távozók hátrahagyott mocskát:
jelenünk legjobb ismerői ők.
Valakik mindig rendet tesznek a
szolgalelkek szörnyű tobzódása
után, melyben taposóaknakként
robbantak a szavak s indulatok.
Valakik mindig föltörlik a vért,
úgy, hogy a játszmák színtere ragyog,
mint az ég, melyet csak kölcsönbe kért
egy szem. Az a szertelen szem vagyok:
szóródom, akár a megőszült mák...
Valakik mindig eltakarítják
a távozók hátrahagyott mocskát,
mert megérkezhetnek az új idők:
jelenünk legjobb bitorlói ők.

ÖRÖMÖK SZÁLA

Mennyi félénkség, félszég és
visszafogottság

eped párja
után! Lassú, kishitű égés
párjától maszatos ábra
foszladozik, mint kabátbélés,
mely magába testszagát zárja.
Bőréből kiforduló lárva
a nászba

menekedett árva.

Bevert szájakat simogató
barna mártások

poszogása
a vágy: szétlőtt vendégfogadó
kitárulkozása... Parázna
fűszálak cirógatta karó
hámló kérgét bevérvő málna
illata suttog, terjeng a kék
mellett, mely
ágaskodó taréj;

futó alkalom lüktetése
az ágyékban, a
zsigerekben;
tajtékos szorítás méhébe
döfködő, vad gerjedelembe
ziháló önkívület kénye.
Nyelvet nyakaló árnyak szebben
nem szakadhatnak egymásba.
Ökörnyál

az örömök szála.

KAMASZ POKLOK

Hajába akadó suszterbogarak
zúgásától izzik az ezredvégi
nyár: lúdbőrzik nyersselyem inge a nyak

piheszőrein; légszomját feltépi
a fickándo-zó bimbók bársonyánál;
bizsergetése fűszeres, éjféli

susogásokkal hajladozó nádszál,
a frissen főtt baracklekvár konyhába
szorult illata, amelyben reászáll

a szó-legyek ékkő-fénye, dongása...
És sárgán lángol a szorongást már ki
is világító napraforgótábla.

Megmásszák a hold meztelen csigái
a táj lábszárcsontjait a kidőlt fák
tisztásán. Mossa kezét a sátáni

rikoltásoktól harmatos varjúmák,
s a folyondárszulák trombitácskái
a kamasz poklok indulóját fűjják.

MÁRIA NEVÉRE

B. B. nótájára

Még a zsúfolt kis kert zivatarból kikelt
tömérdék békácskája
Se ugrál annyira, melyben nincsen hiba,
lépéseid zajára,
Mint jól megázott föld fölött tobzódó zöld
ágyán szívem, a párna.

Áradozom halkán: te legyél a paplan
testemet betakaró
Pajkos melegsége. És ne legyen vége
annak, ami csuda jó!
Hullámszod háza kígyózó ciráda
fodrain úszó hajó.

Ringatása fölkapar, levegőm mily hamar
elfogy kebeled között!
Mégis oly boldogan fuldoklom, mert rohan,
a gyönyörbe öltözött
Óra, s nem kérdezi, van-e örömteli,
üdvözült hajótörött?

Intetet már neki a nyüzsgő tengeri
herkentyűk sokasága,
Elragadná őt a sötétség-amóba
és a magasság sárga
Szája. Örvény-táncok öléből kiáltok
a szörnyek morgására.

Allelujás lázak zúgó áramának
habjain hanykolódom,
Isteni szerelem! Te teszed ezt velem:
nehéz vagy, mint az ólom,
Mely leránt és röptet; szivárványos szöglet,
szemzug rejt. Vagy golyónyom.

VÉREBÉT SÉTÁLTATÓ DÁMA

Veszettségük
a fákról csorog:
metszett farkú
magány koncsorog
a kutyaszar
ral felkent város
utcáin, hol
mint repedt lábos
gurul el a
villamos... Villog
a szemekben
felizzó billog,
az égett szőr,
bőr füstjében egy
jelzőlámpa.
Megint lépre megy
a társtalan
ságát ürítő
dáma, kit gyön
győző üdítő
óriási
ra felnagyított
fényképe, a
szájzáró izmot
csókosra ál
lító szívószál
ragadhat ma
gával, míg kószál
egy érző eb
hez kötve az éj
egén a ko
romlepte karéj.
Veszettségük
a fákról csorog:
szívet aprí
tó kín koncsorog.

ANGYALI HAJNAL

Madarak ricsajával jő a hajnal,
pihegnek a tárgyak kitakaródzva.
A félhomály újfent kibomlott hajjal
cirógat, míg a bőr gyújtózsínörja
ég lassan. És foszforeszkáló, kancsal
szemmel nyöszörög az ébresztőóra
csilingelését elodázó angyal,
fölizgatta őt egy ördögfióka,
kit zúgó vére bujaságra sarkall.
És pattogva szakad a selymek korca!
Síkosan lüktet a reggel, mint nagy hal
gyomrából szabaduló fényes orca.
Az is látszik már: matróna az angyal,
és délceg ifjú az ördögfióka.

